

Nu ook nog een Dwwexit? Of worden alleen de bakens verzet?

Hoe het allemaal begonnen is... Met dit te kort overzicht graaf je mee in een stukje historie vanaf de beginjaren van dit ledenblad, met enkele opvallende bochten en ook al eens cosmetische ingrepen gedurende die bijna 2 generaties. Het is tegelijk een kroniek van hoe recreatieve natuurstudie evolueerde naar meer bewuste keuzes om zelf in de bres te springen voor natuur en milieukwaliteit.

We schrijven 1972, 45 jaar en bijna evenveel jaargangen van ons ledenblad geleden. Mandelstreek telde toen 79 leden/gezinnen met Adhemar Lagrou als voorzitter. Verder een handvol Wielewaal-jongeren, nog maar net boven de plaatselijke doopvont gehouden, getrokken door collegestudent Marc Espeel. Na een rit door een onvervalst guur winterweer werden de bestuursleden in Woumen bij bestuurslid/Blankaartconservator Paul Houwen welkom geheten met 'Ewel, daj gieder door weer en wind gekomen zijt om te vergaderen! Komt zere binnen'. Op de vergaderagenda stond onder meer de opstart van een periodiek contactblad voor de afdeling, met, naast de komende activiteiten, ook verslagen van uitstappen en meer wetenschappelijke cursiefjes. Tot dan bleef de communicatie beperkt tot één enkel gestencild blaadje waarin enkele geplande activiteiten werden aangekondigd. Daarnaast verscheen er soms een natuurbijdrage in de Weekbode.

Iedereen was het gauw over de titelkeuze van het blad eens - inspiratie van het moment - die ondertussen 44 jaar lang ongewijzigd is gebleven. Op 1 januari 1973 verscheen het eerste nummer waarvan Gerard Dooms, nog steeds lid, de redactie verzorgde. Dat men hard van stapel liep bewijzen de 10 nummers die dat jaar uit de stencilmachine van Raf Vansteelandt rolden. Weliswaar enkel recto: duurzame reflexen moesten nog geboren worden. Toenmalige

bestuursleden Luc Houtsaegeer en Henri Tilleman waren er toen ook al bij en net als Gerard nu nog steeds lid.

In zijn eerste inleiding vraagt voorzitter Adhemar zich af of hierbij een mijlpaal mag gepland worden. Opzet is in ieder nummer ook verslagen te publiceren met een waarnemingslijst. Hij was ervan overtuigd dat hiermee de belangstelling voor plaatselijke activiteiten zou toenemen en aanzetten tot meer meeleven met de vereniging. Voor het 'gezicht' van de voorkaft koos hij, gedreven amateur-fotograaf met een eigen 'bewerkte' foto van overtrekkende ganzen in het winters polderlandschap van Damme.

Naast een rubriek Personalia lanceert hij meteen een oproep naar de eigen leden om zelf in de pen te kruipen voor een goed toegankelijk artikel. Hij besluit: De tijds-evolutie glijdt in razend tempo naar een waanzinnig materialisme. Met een vereniging zoals de onze en een contactblad die allen bindt, zullen we gelukkig zijn dat we dat nog hebben. Dit klinkt toch een beetje profetisch: nihil nove sub sole?

Het volgend jaar al maakt het aantal nummers, nu recto verso, een duik, met een dringende oproep voor schrijver - en illustreertalent. Maar de belangstelling voor de activiteiten is overdonderend met gemiddeld 35 deelnemers bij de 9 uitstappen, meestal per bus.

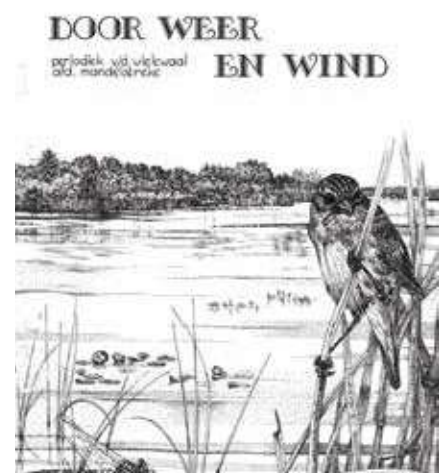
In datzelfde jaar wordt aan de bestuursboom geschud: Peter Hantson en Pol Ingelaere komen de rangen versterken. Zo sijpelden ook de eerste BJN-leden (Belgische Jeugdbond voor Natuurstudie), nu JNM (Jeugdbond voor Natuur en Milieu), in het bestuur. Aanvankelijk was dit een doorn in het oog van oudere bestuursleden, ongerust dat er geen aflossing zou komen met jongeren uit eigen rangen. In andere Wielewaalafdelingen lukte die aflossing wel door Wielewaaljongeren of jongeren uit Natuur2000. De onafhankelijke BJN kwam immers over als een ongeleid projectiel, neutraal en volledig door jongeren geleid.

Al twee jaar later, in 1976, nam Peter het redactioneel werk over van Raf, die intussen de redacteur geworden was. De stoelenwissel verliep snel want het jaar erop kwam Pol aan de beurt. Er verschenen dan 5 nummers, met een nieuwe verplichting van de post om minstens 40% 'algemeen nut' te publiceren, waardoor lage posttarieven geldig bleven. Een lastige evenwichtsoefening telkens welke artikels hiervoor in aanmerking konden komen. Er werd snel gekozen voor een volwaardige vierkoppige redactieraad die afwisselend in de pen klommen. Door het gebruik van fotostencils illustreerden zwart/wit foto's en tekeningen van Peters hand voor het eerst de artikels.

In diezelfde periode kwam de Blankaart, sinds 1959 een reservaat van de BNVR en dat te koop werd gesteld, in de branding. Enkel door aankopen konden we het gebied veilig stellen versus speculanten. Een oproep via dit blad en de lokale krant om daarvoor volk te mobiliseren. Het werd een succesvolle massale sponsortocht voor Roeselaarse scholen, die te voet naar Woumen trokken. Bestuurslid Pol was hiervoor de grote roerganger. De fondsenwerving die ermee gepaard ging hielp mee om het gebied definitief veilig te stellen. Als dank werden we door Paul Houwen naar aanleiding van ons 25jarig bestaan rondgeleid rond de eendenkooi van de Blankaart.

Er volgden nog acties en opstekers: die resulteerden in een aanpassing van de jachtwet waardoor o.a. houtsnip buiten schot kwam. Behoud en verstandig beheer van landelijke wegbermen kregen aandacht als belangrijke schakels voor natuurverbindingen, zeker in een natuurarme regio als de onze. Discrete onderhandelingen met openbare werken van vooral weer Pol en Leo Decooman leidden in 1980 tot een eerste eigen reservaat De Mandelhoek in Ingelmunster, nu in beheer bij NP De Buizerd. Voorzitter Pol was terecht heel fier om dit blad via zijn nieuwjaarswoordje te kunnen aankondigen. Jarenlang verzorgde conservator Leo voor ons ook de boeiende rubriek UIT HET BOEK VAN MANDELHOEK.

Ondertussen sierde een fijne pentekening met een rietzanger als blikvanger de nieuwe voorkaft, alweer van gelegenheidstekenaar Peter. Ex-BJNer Piet deed toen het redactiewerk. Met voorzitter Lena werd na 1984 de stap gezet om het blad digitaal klaar te stomen, waarbij zowel de kwaliteit layout als van kopiëren gevoelig toenamen. Ook vanaf toen werden dit een tweemaandelijks periodiek, voor precies 20 jaar lang. De oplage volgde de stijgende ledenaantallen, dan al meer dan 200.

30 jaar 'Wielewaal' in Roeselare

Even voorstellen: De Roeselaarse 'Wielewaalafdeling', „De Mandelstreek“ telt 120 gezinnen-natuurlijkhebbers. Mensen, jong van hart, belust op natuurbeleving, trekken er minstens éénmaal per maand samen op uit. In hun rangen hebben de leden voor wie geen enkele vogel of vogelgedeelte een probleem vormt (kwa herkenning natuurlijk). Anderen zijn ware specialisten op het gebied van wilde planten en paddenstoelen.

Er zijn ook uitstekende natuurfotografen... maar de meeste van de leden zijn doodgewone mensen, die niet zo puristisch ingesteld zijn en er dus te meer op uit zijn mooie wandelingen te maken, nieuwe plekken te leren kennen, van de natuur te genieten en een flinke schop leute te proeven. De specialisten kunnen U dewegewest in een minimum van tijd op de hoogte brengen. Wel misen ze bij de Wielewaal ochte kenners van varen, mossen, slanders, kevers, etc. Misschien kan U helpen?

De Mandelstreek is een 4-politieke ornithologische vereniging. Toch vecht de Wielewaal mee wanneer het gaat om echte natuurbescherming. Denken we in dit verhaal even aan de inzet van de vereniging voor het be-

De meeste leden van de Wielewaal zijn doodgewone mensen, die alleen maar van de natuur willen genieten, zonder daarom specialist te zijn...

houd van de kleigroeven te Rumbekke en aan het eigen natuurreservaat te Ingelmunster.

Zonder twijfel kunnen zij nog veel meer bereiken, indien meer gezinsleden zich zouden laten aansluiten. De kennismaking is mogelijk op vrijdag 12 oktober op de opening van de tentoonstelling ter 30 jaar Wielewaal in de Bank van Roeselare. De tentoonstelling loopt tot 17 oktober. Op zaterdag 13 oktober

start om 14 u. een natuurwandeling aan het Sterrebos te Rumbekke; nadien volgt een feestelijke barbecue in het Lindenhof, Daardendrienenstraat 16 te Rumbekke. Op zondag 14 oktober kunt U vanaf 9 u.30 een wandeling door het eigen natuurreservaat te Ingelmunster meemaken. Iedereen is welkom van harte!

Het secretariaat: J. Jacques, Wijnendalestraat 188 te Roeselare, tel. 20.44.89.

In 2000, op de vooravond van grote veranderingen, werd Freddy Van Eckhoutte redacteur. Na intensieve onderhandelingen beleefden we een jaar later de zwanenzang van Wielewaal en BNVR en was in augustus 2001 Natuurpunt geboren. We kozen letterlijk om het geweer van schouder te verwisselen. De voorkaft met een brandnieuw NP-logo werd het spiegelbeeld van voordien: van Peters oud ontwerp werden links en rechts gewoon omgewisseld! De oplage was een ander paar mouwen: de oplage steeg in een klap van 220 naar 750 nummers, met alle praktische en financiële implicaties vandien. Een lastige brok want allemaal gedragen door vrijwilligerswerk. Weet dat het legwerk tot dan manueel gebeurde: we hebben uren tapijten versleten door met het team rondjes rond de tafel gelopen om de boekjes samen te stellen. Wegens kosten besparen weetjewel...

Naar aanleiding van ons 50-jarig bestaan werd een soort volksraadpleging onder alle gasten gehouden tijdens de feestgebeuren in de zomer van 2004: iedereen kon kiezen uit verschillende nieuwe en kleurrijke ontwerpen van graficus Filip Cardoen. Een steenuiltje haalde het met voorsprong en die voorkaft werd dan ook telkens voor een jaar ver gedrukt. Tegelijk, wegens een toegenomen volume van het blad, kozen we voor 4 seizoennummers per jaar: dit zijn jullie ondertussen al twaalf jaar gewoon. En dit houden we zo voor het nieuwe fusieblad in de toekomst.

Kort na het aantreden van de nog-steds-jonge redacteur Koen Maes raakte het blad alweer in een stroomversnelling. Wegens de oplage, bijna 1100 ex., en de toenemende kwaliteitsvraag én -mogelijkheden, zochten we professionele steun voor de lay-out. We waren zeer gelukkig met het aanbod van Johan D'haenen die vanuit zijn beroepservaring ons gratis kon depanneren tot op vandaag. Ook als natuurfotograaf kon hij met zijn prachtige foto's veel lezers bekoren. De kwaliteitsprong en overstap naar dito drukwerk zou zonder hem niet mogelijk geweest en bovendien moeilijk financieel haalbaar. Net dan werd de natuurvereniging De Buizerd een volwaardige Natuurpuntafdeling, waardoor we onze leden van hun regio Izegem/Ingelmunster naar hen 'overhevelden'. Gevolg: ons oplage/ledenaantal dook ineens naar minder dan 850 leden.

De laatste, meest grondige facelift kwam er begin 2009. We wilden voor een volledig vierkleurentijdschrift gaan, waar plaats was voor kwaliteitsfoto's van eigen bodem en vaste rubrieken. We waren zeer blij dat we met het familiebedrijf Defieuwdruk in Dazizele konden scheep gaan, waarbij alle communicatie tot op vandaag steeds zeer correct verlopen is. Ze hielpen ons ook om ecologisch duurzaam papier te vinden dat aan hoge kwaliteitseisen kon voldoen. Gebonden aan het drukprocédé kozen we voor een vaste 20 bladzijden inhoud naast de kaft. Een verzorgd blad, waarvan de oplage alweer tot 1250 gestegen is, maakte het ons ook gemakkelijker om nieuwe sponsors aan boord te krijgen.

De stap maken naar een nieuw fusieblad geeft op zijn zachtst gezegd het gevoel een (geestelijk) kind te moeten loslaten dat nu meer een eigen leven zal leiden, weliswaar volledig professioneel gesteund. Schaalvergroting biedt beslist heel wat nieuwe perspectieven maar we willen er zeker over waken onze identiteit te bewaken en een natuurgericht, kritisch, aantrekkelijk en goed leesbaar infoblad te blijven, waar eigen leden aan bod kunnen komen. Wat erin verschijnt blijft natuurlijk de spiegel waar we met alle plaatselijk afdelingen van Natuurpunt en alle zuster-natuurorganisaties aan boord mee bezig zijn. Helemaal nieuw? Voor wie het zich vanaf de geboorte van DWew bij was: het nieuwe (???)-blad verschijnt weer met Nieuwjaar, zoals in 1973...

Hier past zeker een zeer gemeend woord van dank aan alle stille 'matrozen' die dit Door-Weer en-Wind-zeilschip 44 jaar lang hielpen varende te houden. Wie schrijft die blijft, ook na DWew. Wat betekent dat alle schrijvers hun bijdragen aan het verse blad kunnen toevertrouwen: inhoud en herkenbaarheid staan nl. voorop! Vermelden we tot slot zeer graag Koen Maes die, zonder een krimp te geven, tot vandaag erg gedreven voor een volle elf jaar redacteur was. Hiermee geeft hij niet alleen alle gewaardeerde voorgangers het nakijken, maar deed hij dit onder de radar met een groot gevoel voor relativeren, ook wanneer het allemaal op een hoopje kwam en alles via Johan D'Haenen meteen naar de drukker moest... je moet het maar kunnen. Een meer dan frisgroene schrijfpluim hiervoor!

Piet Desmet